

Statsvetenskapliga Institutionen

Välfungerande institutioner och låg korruption mot the resource curse

En fallstudie om Botswana och Sydsudan

Victoria Maroufi

Examensarbete: 15 hp
Kurs: SK1523
Nivå: Grundnivå
Termin: HT20
Handledare: Stephen Dawson
Antal ord: 11 992

Abstract

Flertal länder i subsahariska Afrika har drabbats av så kallade resursfällan, vilket går under namnet The Resource Curse (TRC). Teorin argumenterar för att detta känns igen genom stora mängder naturtillgångar och låg politisk och ekonomisk utveckling. Det finns även studier som argumenterar för att det finns ett samband mellan att ha naturtillgångar och låg demokratisk utveckling i ett land, samt hur ett lands institutioner ser ut och utvecklas. I Botswana har de sedan självständigheten investerat i sina politiska institutioner, anställt individer efter meriter, och hållit i regelbundna val som varit fria. I Sydsudan har de sedan självständigheten inte investerat i sina institutioner, inte anställt individer efter meriter, och inte hållit i ett fritt eller rättvist val än. Hur kommer det sig att ett land med så stora mängder naturtillgångar är ett av Afrikas minst utvecklade länder, medans Botswana som också har stora mängder naturtillgångar anses vara ett av de mest demokratiska, politiskt och ekonomiskt utvecklade länderna i Afrika. I denna studie har det gjorts en komparativ analys av respektive land. Som kommit fram till att i Botswana har välfungerande institutioner, lägre småskalig korruption och regelbundna val varit bidragande indikatorer till att Botswana anses vara mer demokratiskt, och inte drabbat av TRC. Medan Sydsudan har outvecklade institutioner, omfattande stor och småskalig korruption, och varken fria eller rättvisa val sedan självständigheten, har låg demokratisk utveckling och är drabbat av TRC.

Nyckelord: Naturresurser, institutioner, korruption, Botswana, Sydsudan

Innehållsförteckning

1 Inledning	3
1.1 Syfte.....	5
2 Teori	6
2.1 Tidigare forskning.....	8
2.2 Hypoteser och frågeställningar.....	10
3 Forskningsdesign	11
3.1 Metod.....	12
3.2 Operationalisering.....	14
3.3 Naturresurser.....	14
3.4 Institutioner.....	15
3.5 Korruption.....	16
3.6 Demokrati.....	18
3.7 Material.....	19
4 Resultat	20
4.1 Inledning.....	20
4.2 Institutioner.....	20
4.3 Inledning.....	26
4.4 Korruption.....	26
4.5 Inledning.....	31
4.6 Demokrati.....	31
5. Analys	37
5.1 Inledning.....	37
5.2 Institutioner.....	38
5.3 Korruption.....	40
5.4 Demokrati.....	41
5.5 Slutsats.....	44
6 Källförteckning	45

1. Inledning

Botswana fick sin självständighet från Storbritannien år 1966, när landet blev självständigt var det ett väldigt fattigt land, som har kommit att bli ett av Afrikas mest utvecklade länder.

Botswana anses även vara ett av länderna i Afrika som är mest demokratiskt och ekonomiskt utvecklat. Denna utveckling menar forskare beror på ett flertal indikatorer och faktorer (Lewin, 2011:81). Botswana är ett av flertal länder i Afrika som har naturresurser. Men att ha stora mängder naturresurser korrelerar inte alltid positivt med hög ekonomisk utveckling. Många länder i subsahariska Afrika har drabbats av så kallade "The Resource Curse" (TRC) (Sachs, Warner, 1995:3). Sydsudan är ett av länderna i Afrika som drabbats av the resource curse.

Sydsudan har en kort historia, och blev självständig 2011. Sedan landet fick sin självständighet har man haft hopp om att Sydsudan oljetillgångar skulle ge landet en ljusare utveckling. De flesta trodde att Sydsudan skulle dra lärdomar från sin historia, och att det skulle hindra att landet blev drabbat av TRC. Men Sydsudan har som många andra resursrika länder i Östra Afrika ställs inför svårigheter och inte lyckats undvika resursfällan (Pedersen, Bazilian, 2014:172–173).

Teorin hävdar att det skulle finnas ett samband mellan att ha naturresurser i ett land och en låg ekonomisk utveckling, och menar att länder som har naturresurser oftast också har låga nivåer av demokratisk utveckling också och är därmed inte lika utvecklad som andra länder som inte besitter naturresurser (Sachs, Warner, 1995:3). Botswana är ett land som har naturresurser, men ändå lyckats undvika resursfällan (Lewin, 2011; Limi, 2006). Sydsudan har sedan sin självständighet varit en så kallad petro-stat som har präglats av oljerelaterade, etniska konflikter och misslyckats hantera resursfällan (Pedersen, Bazilian, 2014:163–164).

Många menar att man skulle kunna tänka sig att naturresurserna i ett land skulle leda till ekonomisk tillväxt, så som det varit för Botswana, men i de flesta afrikanska länder i sub sahara, såsom för Sydsudan har inte landets naturresurser haft en positiv inverkan på landets ekonomiska tillväxt och politiska utveckling. Hur kommer det sig att Sydsudan som är ett land som har mängder av olja, drabbats av resursfällan, medan Botswana som också besitter naturresurser inte drabbats av resursfällan? Sydsudan som är en stor kontrast till Botswana har präglats av flertal interna konflikter (Pedersen, Bazilian, 2014:172–173).

The Resource Curse teorin menar att naturresurser i ett land är en förbannelse snarare än en välsignelse. Botswana är ett land som gjort sina naturresurser till en välsignelse, medan Sydsudans naturresurser varit en förbannelse. Hur kommer det sig, och vilka faktorer har varit bidragande till att respektive land utvecklats åt så olika håll?

Dispositionen nedan följer; teorin förklaras, tidigare relevant forskning förklaras, hypoteser och frågeställningar, forskningsdesign, metod, operationalisering och materialet som använts presenteras, resultaten presenteras och komparativa analysen presenteras, för att slutligen avsluta med slutsats.

1.1 Syfte

Studiens syfte är att med hjälp av en komparativ analys och teorin “The Resource Curse” försöka ta reda på vilka faktorer som varit bidragande till att Botswana inte drabbats av TRC, men att Sydsudan har det, trots att båda länder har naturresurser. Detta görs genom att kolla på analysenheterna institutioner, korruption och demokrati, och om dessa analysenheter påverkat demokratinivån i landet. Denna studie har ett beskrivande syfte, och därmed är inte studiens syfte att förklara varför vissa analysenheter har varit mer betydelsefulla än andra analysenheter, utan det studien ämnar att göra är att beskriva vilka de bidragande analysenheterna har varit för Botswana, och vilka som har saknats i Sydsudan, genom att jämföra dess länder utifrån The Resource Curse. Syftet med uppsatsen blir att beskriva politiska utvecklingen genom mina analysenheter sedan självständigheten i respektive land, genom att jämföra mina analysenheter inom respektive land. Mina analysenheter blir verktyg för att kunna jämföra mellan ländernas likheter och skillnader. Detta för att kunna fastställa vad inom dessa analysenheter som varit bidragande till att Botswana inte drabbats av TRC, men Sydsudan har det. Detta och teorin om the resource curse skall ge en beskrivning av varför två länder med stora mängder naturtillgångar utvecklats åt så olika håll demokratiskt. Vidare syftar studien till att öka kunskapen om vad som möjliggjort Botswanas utveckling sedan självständigheten och vad som bromsat Sydsudans utveckling sedan självständigheten.

2. Teori

Den teori som kommer användas i denna studie är rätt så väletablerad, och går under namnet "The Resource Curse". Vad denna teori hävdar är att det skulle finnas ett samband mellan att ha naturresurser och negativ ekonomisk utveckling, och menar att dessa naturresurser kommer påverka landet ekonomiskt och politiskt (Sachs, Warner 1995:1).

Forskare började under 1980-talet tala annorlunda om teorin the resource curse i koppling till demokratisk utveckling istället, och inte enbart ekonomisk utveckling. De hävdade då att det skulle finnas ett samband mellan att ha stora mängder naturresurser och en låg demokratisk utveckling (Rosser, 2006:7–8). De menar att dessa naturresurser påverkar länder på olika sätt, samt att det skulle finnas ett samband mellan de demokratiska, politiska och ekonomiska faktorerna i ett land, och menar att om ett land har naturresurser kommer detta leda till konsekvenser (Bulte, Damania, 2008:2–3). En annan faktor är att naturresurser i ett land påverkar ett lands institutioner och hur deras rättssystem fungerar. Harford och Klein (2005) hävdar att naturresurserna i ett land kan ta bort incitament som behövs för att utvecklingen i landet skall gå rätt håll (Harford, Klein 2005:1).

I min studie kommer jag utgå ifrån att vara påverkad av TRC hänger ihop med sambandet: om ett land har naturresurser, dåligt fungerande institutioner och hög korruption, kommer detta leda till en låg nivå av demokrati och vice versa.

Teorin The Resource Curse är inte en teori som stämmer in på vartenda land i Afrika eller världen som har naturresurser. Det finns länder i Afrika som har lyckats att undvika att drabbas av TRC, och har en lyckad demokratisk och ekonomisk utveckling. Botswana är en av dessa länder, Sydsudan är inte det. Syftet med denna studie är inte att hitta ett svar som passar alla länder som besitter naturresurser, utan snarare att undersöka två länder utifrån mina tre analysenheter i Afrika, som har naturresurser men utvecklats åt väldigt olika håll demokratiskt.

Ett annat samband som vissa forskare har argumenterat för är att det skulle finnas en koppling mellan teorin the resource curse och ett lands statliga institutioner. I ett flertal studier som har utförts hävdar man att resursfällan har en koppling med landets statliga institutioner, hur dessa fungerar och hur de utvecklas över tid.

De flesta länder i världen som har naturresurser drabbas av att de naturresurser som landet äger, inte kommer befolkningen i landet till nytta, och det som utvinns av naturresurserna gynnar inte landet som exporterar dessa naturresurser. Detta menar man kan fixas genom att landet som äger dessa naturresurser inför systematiserade, stabila institutioner i sina länder (Harford, Klein, 2005:1).

Om ländernas statliga institutioner istället skulle vara legitima, skulle detta leda till att naturresurserna som landet har skulle komma till nytta för alla i landet, och gynna den ekonomiska utvecklingen i landet, inte bara till ett fåtal utan för de flesta. Vad man menar med andra ord är att sambandet mellan teorin om naturresurser och hur länders statliga institutioner är uppbyggda, vilken design de har och hur de ser ut har ett starkt positivt samband (Andersen, Aslaksen, 2008:228).

Det är denna delen av teorin jag kommer använda mig av när jag kommer jämföra de två länderna utifrån institutioner. Då jag har valt att utesluta den ekonomiska delen i teorin, förstår jag att jag inte kan ge en helhetsbild över vilka de bidragande faktorerna varit att det ena landet inte drabbats, och den andra har. Men detta är inte heller syftet med studie, utan studiens syfte är att enbart kolla på de demokratiska och politiska indikatorerna.

2.1 Tidigare forskning

Den forskningen som har gjorts när det kommer till teorin The Resource Curse är väldigt omfattande och jag kommer nedan endast ta upp de mesta relevanta studierna som kopplar teorin TRC till mina respektive länder.

När det kommer till studier The Resource Curse (TRC) är Jeffrey Sachs och Andrew Warner två framträdande namn. De har skrivit en studie för National Bureau of Economic Research, och de är en av de första som skriver om teorin. Deras resultat kom fram till att det finns ett samband, som är negativt mellan stora mängder naturresurser och ekonomisk tillväxt (Sachs, Warner, 1995:3). Två forskare som utmanat deras teori är Atsushi Limi och Michael Lewin. I studien av Limi instämmer han med Sachs och Warner teori om att naturresurser inte alltid leder till ekonomisk tillväxt. Hans studies resultat utmanar dock teorin TRC, där han argumenterar för att sambandet mellan naturresurser och ekonomisk tillväxt inte alltid behöver vara något negativt, det vill säga att länder som har stora mängder naturresurser inte alltid som Sachs och Warner hävdar leder till att ett land drabbas av så kallade TRC (Limi, 2006:24). I hans studie kommer han fram till att Botswana är ett land som lyckats kombinera naturresurser med ekonomisk tillväxt. Limi menar till skillnad från Sachs och Warner att det snarare beror på vilken governance nivå ett land har och att det är detta som avspeglar om ekonomiska tillväxten är negativ eller positiv. Särskilt viktigt är, menar han, de demokratiska indikatorerna, såsom yttrandefrihet, ansvarsutkrävande, hög regerings effektivitet, god reglering av lagar och anti-korruptions politik och att det snarare är dessa indikatorer som går ihop med sambandet naturresurser och ekonomisk tillväxt (ibid.).

Michael Lewin som är ekonom har också skrivit om Botswana i relation till naturresurser. I den artikeln instämmer han med Limi om att Botswanas ekonomiska utveckling beror på good governance och good policys, och att landet därmed har lyckats undvika något som ibland kallas "the bad governance curse" (Lewin, 2011:89). Han menar dock till skillnad från Limi, att när det kommer till Botswanas ekonomiska tillväxt har det utöver good policys också berott på "tur". Detta menar han beror på att landets population främst är homogent. Vilket han menar kan leda till mindre etnisk polarisering, vilket i vanliga fall kan leda till interna konflikter i ett land (Lewin, 2011:89). Tiitmamer (2014) håller med Lewin (2011) och Limi (2006) när det kommer till vissa demokratiska indikatorer.

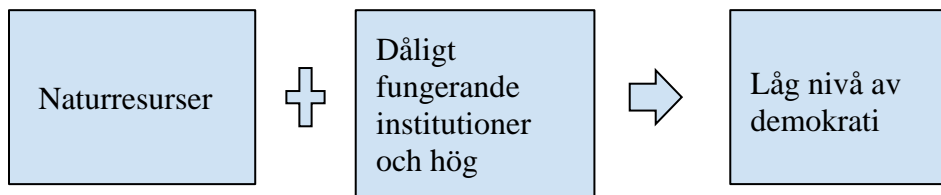
Han menar som de att Botswana som är en av Afrikas mest framgångsrika länder, är detta eftersom landet haft bra demokratiska indikatorer. Dessa menar han är: respekt för rättsprinciper, äganderätten, transparens, ansvarsskyldighet och en sund ekonomisk politik som fokuserar på utveckling av infrastrukturen, hälsa och utbildning bland annat. Deras framgång beror med andra ord på ett bra ledarskap. Botswanas praxis med transparens och ansvarsskyldighet menar man hämtades av deras inhemska institutioner, som främjar iden att regeringen existerar för att tjäna folket och för att främja utveckling, och inte att det är ett instrument för en grupp eller individer som har i syfte att få tag i rikedom enbart för de själva (Tiitmamer, 2014:1–3).

I en studie av Pedersen och Bazilian (2014) granskas de politiska och ekonomiska indikatorerna i Sydsudan, och de kollar på de historiska händelserna som ledde fram till världens yngsta nation: Republiken Sydsudan. De menar som Tiitmamer att naturresurserna i landet har påverkat många aspekter av den ekonomiska och politiska utvecklingen. Pedersen och Bazilian instämmer med Tiitmamer när det skriver om att utvecklingsländer som är rika på naturresurser är mer benägna att ha korruption, försummelse, sociala kriser och våldsamma civila konflikter (Pedersen, Bazilian, 2014:163–164). De menar att Sydsudan visar som många andra resursrika länder på symptom av resursförbannelsen (Pedersen, Bazilian, 2014:168). Tiitmamer instämmer med Pedersen och Bazilian om att Sydsudans korta historia har präglats av oljerelaterade problem, men Pedersen och Bazilian menar att dessa inte bara grundats i politiska problem, utan att de även varit etniska konflikter som lett till inbördeskrig och pågående konflikter i landet (Pedersen, Bazilian, 2014:163-164).

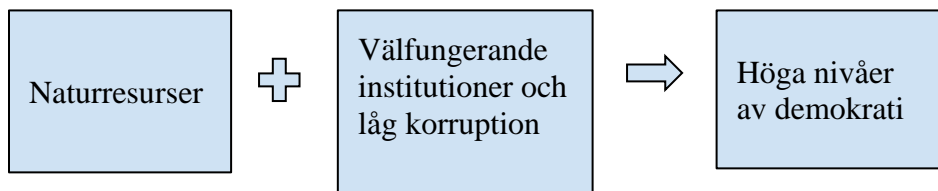
2.2 Hypoteser och frågeställningar

För att ta reda på vilka faktorer som varit bidragande till att Botswana inte drabbats av TRC, men Sydsudan har det, ställs följande frågor nedan utifrån mina analysenheter, som är inspirerade av teorin TRC.

Min första hypotes är att länder som har naturtillgångar (oberoende variabel) och dåligt fungerande institutioner, kommer även ha höga nivåer av korruption (mellanliggande variabel), vilket kommer leda till låg demokratisk utveckling (beroende variabel). Denna modell visas nedan:

Min andra hypotes är att länder som har naturtillgångar (oberoende variabel) och välfungerande institutioner, kommer även ha låga nivåer av korruption (mellanliggande variabel), vilket kommer leda till hög demokratisk utveckling (beroende variabel). Denna modell visas nedan:

3. Forskningsdesign

Denna uppsatsen kommer baseras på en beskrivande komparativ metodstudie. I studien skall jag inte använda mig av en kvantitativ metod, eftersom ingenting i denna studien kommer att mätas. Detta eftersom det inom ramen för mina hypoteser och delfrågor inte är relevant. När en vill genomföra en studie som skall studera det kausala sambandet noggrant och genom detta pröva ens hypoteser, är en kvalitativ fallstudie att föredra framför en kvantitativ studie (Gerring, 2007:44). I denna fallstudie är målsättningen att urskilja likheter och skillnader mellan Botswana och Sydsudan genom att analysera de utifrån analysenheterna institutioner, korruption och demokrati, och hur detta har lett till mer eller mindre demokratiska utveckling. För att genom dessa analysenheter se vilka faktorer som varit bidragande till att Botswana inte drabbats av TRC, men Sydsudan har det, trots att båda länderna har naturresurser.

Studien som baseras på teorin the resource curse föreslår hypoteserna att länder som har naturtillgångar (oberoende variabel) och dåligt fungerande institutioner kommer även ha höga nivåer av korruption (mellanliggande variabel), vilket leder till låg demokratisk utveckling (beroende variabel). Och tvärtom med andra hypotesen; att länder som har naturtillgångar och välfungerande institutioner kommer också ha låga nivåer av korruption, vilket kommer leda till hög demokratisk utveckling. För att kunna testa hypoteserna kommer en komparativ fallstudie att göras mellan två fall, Botswana och Sydsudan. Dessa två fallen är mest-lika fall som skiljer sig på de mellanliggande (institutioner och korruption) och beroende variabeln (demokratisk utveckling) men är lika varandra på den oberoende variabeln (naturtillgångar) (Esaiasson m fl, 2017:102). Dessa kommer att jämföras genom att använda metoden “structured focused comparison”.

3.1 Metod

För att kunna analysera och jämföra de två fallen används en metod som kallas “structured focused comparison”. Denna metoden är användbar, eftersom denna metoden ger en bra grund för att kunna utföra en systematisk insamling och jämförelse av data. Den är fokuserad eftersom den som forskar utvecklar en uppsättning frågor för varje fall, analysenhet i detta fallet, som bygger på teorin och forskningssyftet. Som namnet antyder så är metoden också strukturerad, detta eftersom studien styrs av forskningssyftet och dess teoretiska ramverk. Detta hjälper under undersökningen när man samlar in och jämför data, om de olika variablerna, analysenheterna (George, Bennett, 2005:69–70).

Genom att ställa samma uppsättning strukturerade och fokuserade frågor i varje enskilt fall ger denna metoden en bra redskap för att kunna jämföra länderna emellan, vilket blir nödvändigt när en ska jämföra de två fallen och analysera och testa hypoteserna (George, Bennett, 2005:69).

Det första man bör göra menar George och Bennett (2005) är att ta reda på vad ens fall, är fall av (ibid). Fallen i studien är två länder som har stora mängder naturtillgångar, men har haft två skilda utvecklingar, när det kommer till demokratiseringen. Utifrån detta valdes fallen Botswana och Sydsudan, då dessa länder skiljer sig åt när det kommer till de mellanliggande variablerna och den beroende variabeln, men är (konstant) lika när det kommer till den oberoende variabeln. Målet med studie är att göra en jämförelse mellan två fall som är så lika varandra som möjligt utifrån oberoende variabel, och skiljer sig när det kommer till den mellanliggande och beroende variabeln. Valt fall utifrån värdet på den oberoende variabeln (naturtillgångar) och fastställa värdet på den beroende variabeln (grad av demokrati/demokratisering) (Esaiasson m fl., 2017:102–103).

Min studie är strukturerad eftersom den följer och utgår ifrån mina tre analysenheter som är, *institutioner*, *korrupcion* och *demokrati*, och studien är fokuserad eftersom fokuset läggs enbart på mina analysenheter, som är följer mitt forskningssyfte och utifrån dessa analysenheter konstruerar jag mina delfrågor, för att sedan kunna besvara mina hypoteser.

Delfrågorna jag kommer ställa kommer ställas till båda mina länder.

Utifrån min första analysenhet som är institutioner, har jag ställt följande frågor:

Är den verkställande, den lagstiftande och rättsväsendet oberoende av varandra?

Anställs man inom institutioner efter meritokrati?

Denna frågan har jag valt eftersom det är viktigt för ett land att ha en konstitution som har maktindelning, så det leder inte till en auktoritär stat. Tanken om maktindelning innebär att det skall finnas tre separata och distinkta och oberoende funktioner hos regeringen - den lagstiftande, den verkställande och den rättsliga, som bör fullgöras av tre separata och distinkta organ - lagstiftaren, den verkställande (regeringen) och rättsväsendet (eller domstolar). Detta innebär att samma person inte bör tillhöra mer än ett av de tre organen. Till exempel att kabinettministern inte skall sitta i parlamentet. För det andra bör ett regeringsorgan inte utnyttja eller kränka en annan maktsfär (Fombad, 2005:306–307).

Den andra frågan om som har med meritokrati att göra, har jag valt att ställa eftersom det är en viktig del av demokratin och konstitutionen att utgå ifrån meriter när man anställs inom politiska institutioner. Meritokrati innebär en samhällsordning i vilket man fördelas efter ens förtjänster och förmåga, i detta fallet efter utbildningsmässiga meriter (Nationalencyklopedin).

Utifrån min andra analysenhet som är korruption, har jag ställt följande frågor:

Hur vanligt förekommande är storskalig korruption (grand corruption)?

Hur vanligt förekommande är småskalig korruption (petty corruption)?

Dessa frågor har jag valt att ställa eftersom jag utgår ifrån dessa definitioner av korruption och för att få en uppskattning om korruptionen i landet har höga eller låga nivåer av korruption.

Utifrån min tredje analysenhet som är demokrati, har jag valt att ställa följande frågor:

Har landet fria och rättvisa val?

Finns det fria och oberoende medier i landet?

Dessa frågor har jag valt eftersom dessa två demokratiska indikatorerna är väsentliga och oftast behövs om ett land skall ses som en demokrati, utifrån en minimalistisk definition.

3.2 Operationalisering

Denna delen kommer inledas med en definition av begreppen naturresurser, institutioner, korruption och demokrati. Detta eftersom dessa begrepp inte är enhetliga och omfattande begrepp som behöver definieras och för att de kommer återkomma ständigt under studiens gång. Det har gjorts fallstudier och jämförande studier som har varit inriktade på subsahariska länder i Afrika med koppling till naturresurser och till dessa begrepp. Vad gäller denna studie så har jag inte sett en studie som har gjort en komparativ studie mellan Botswana och Sydsudan utifrån dessa analysenheter.

3.3 Naturresurser

Naturresurser består av materia och energi, dessa utnyttjas och efterfrågas oftast av människor. Naturresurser brukar delas in i tre olika grupperingar, de är: *Flödes*, *fond* och *lagerresurser*.

Flödesresurser är resurser som hela tiden är flytande, vilket innebär att det är resurser som inte går att förbruka, dessa är till exempel atmosfären, solinstrålning, och vattnet i kretsloppet.

Fondresurser är resurser som ger ständig avkastning, dessa är till exempel vatten, markskikt och biologiska resurser såsom djurliv och växter. *Lagerresurser* är naturtillgångar som både är reproducerbara och icke-reproducerbara naturresurser, och de minskar varje gång de utnyttjas.

De som är återvinnbara är sand, grus och mineraler. De som inte är återvinningsbara är till exempel fossila bränslen såsom kol och olja (Nationalencyklopedin). I studiens fall är det enbart lagerresurser som är av intresse, eftersom respektive land som undersöks har främst dessa typer av naturresurser.

3.4 Institutioner

Studier om styrande institutioner är ett centralt tema inom statsvetenskapen och i jämförande politik i synnerhet, därmed anses ofta institutionernas roll inom politiken relevanta och viktiga. Vad är då en institution? Inom politiken avser detta de stora organisationerna i de nationella regeringarna, särskilt de som anges i konstitutionen, som den *verkställande*, den *lagstiftande*, och *rättssystemet*, och ibland även *politiska partier*.

Institutioner är i politisk mening formella organisationer med ett politiskt syfte, dessa är präglade av hållbarhet och komplexitet. Begreppet institution brukar oftast också inkludera andra organisationer som har mindre konstitutionell grund, såsom byråkratin och den lokala regeringen (Hague mfl., 2016:76–77). Institutioner är centrala inom liberala demokratier, eftersom de utgör en fast ram om hur det går till att fatta beslut. Dessutom möjliggör de långsiktiga åtaganden som är mer trovärdiga än för en enskild anställd att utföra själv, och därmed bygger detta upp ett förtroende. Utanför och inom politiken hjälper institutioner att få samhället att gå runt, och utvidgar gränserna för vad som skulle vara möjligt för om individer agerar ensamma (Hague m fl., 2016:78–79).

Den *verkställande* församlingen roll och syfte är att styra, genomföra politiska beslut, tillhandahålla ledarskap och vägledning. De som gör det är: presidenter, premiärministrar, ministrar.

Den *lagstiftande församlingen* roll och syfte är att representera medborgarnas intresse, införa lagar och bilda regeringar. De som gör detta är; parlament, kongresser, nationella församlingar. *Domstolens* och domstolens roll och syfte är att upprätthålla och tolka konstitutionen. De som gör detta är: högsta domstolen, konstitutionella domstolar. *Byråkratins* roll och syfte är att genomföra politik. De som gör detta är: avdelningar, ministrar, byråer. *Politiska partiernas* roll och syfte är att erbjuda politiska alternativ, erbjuda politiska kandidater, bilda regeringar och oppositioner. De som gör detta är olika partier, såsom: liberaler, socialister, nationalister, och så vidare (ibid).

De styrande institutioner agerar sällan oberoende av sociala krafter, särskilt i fattigare länder och mer auktoritära stater. Ibland är presidenten den enda auktoritära aktören, och hela överbyggnaden av regeringen är en fasad bakom vilken personliga nätverk och utbyte fortsätter att driva politiken. Institutioner är det system genom vilken politiska frågor formas, behandlas och ibland löses (ibid). I denna studie är institutioner formella institutioner som har ett politiskt syfte, och har välfungerande institutioner har maktindelning och anställer individer utifrån meriter. Välfungerande institutioner innebär i denna studie de nationella regeringarna i landet, särskilt de i konstitutionen, lagstiftande, verkställande och rättsväsendet, och om dessa har maktindelning, och om de som arbetar inom dessa institutioner anställs efter meritokrati eller inte.

3.5 Korrupktion

Inom korrupsionsforskningen finns det inte en enhetlig definition av vad korrupsion betyder, utan korrupsion kan ses som ett paraplybegrepp som består av klientelism, patronage, state capture, particularism och patrimonialism. Patrimonialism och klientelism och patronage är den form av korrupsion som dominerar den afrikanska kontinenten och i respektive land, därav kommer endast dessa att beskrivas mer i detalj nedan (Varraich, 2014:3–4).

Patrimonialism är ett system där all makt utgår ifrån en ledare i landet, där skillnaden mellan det offentliga och privata inte är tydlig. Ledaren inom detta systemet har den absoluta makten, och han menar att han har rätt till denna personliga makt, som centraliseras kring honom. Denna ledare har en fullkomlig makt över landets medborgare och denna ledare utövar inte makten genom en laglig stiftning, vilket annars är fallet. Denna ledare håller sig kvar vid makten genom att ge medborgarna i landet säkerhet och materiella tillgångar. Enligt Bratton och Van de Walle (1997) är det skillnad mellan neopatrimonialism och patrimonialism, det första innebär att patrimonialismen har en koppling till landets byråkrati (Bratton, Van de Walle, 1997:61). Detta kännetecknas oftast av nyttjande av statliga resurser, presidentialism och klientelism, bland annat. Begreppet *klientelism* är en form av korrupsion, där ledaren upprätthåller sin makt i landet, genom att ge medborgarna och individerna i landet materiella tillgångar.

Detta ger ledaren till medborgarna för att de sedan skall rösta på en, och att detta sedan skall leda till att de blir trogna denna ledare. Detta kallas ett patron-klientförhållande, vilket går ut på att patronen köper stöd av klienten (Bratton, Van de Walle, 1997:65). *Klientelism* brukar oftast grupperas in i tre olika delar, dessa olika grupperingarna är; predendalism, tribute och patronage (Bratton, Van de Walle, 1997:51). *Patronage* går ut på att patronen ger statliga resurser till klienten, detta för att kunna upprätthålla och fortsätta ge sina klienter, medborgare statliga jobb och andra typer av tjänster, bland annat (Bratton, Van de Walle, 1997:51).

Transparency International's definition av korruption är; "*the abuse of entrusted power for private gain*". Korruption kan klassificeras som storskalig, småskalig och politisk. *Storskalig korruption* består av handlingar som begås på en hög regeringsposition där det missbrukar politiken och statens centrala funktion, vilket leder till att ledare kan dra nytta av detta på bekostnad av allmänhetens bästa. *Småskalig korruption* består av dagligt missbruk av anförtrodd makt av offentliga tjänstemän på låg och mellanstatlig nivå, i deras samspel med vanliga medborgare, som oftast försöker få tillgång till varor och tjänster på platser som sjukhus, skolor, polisavdelningar och andra myndigheter. *Politisk manipulation* består av manipulation av politiska institutioner och regler, när det kommer till förfaranden vid fördelning av resurser och finansiering av politiska beslutsfattare som missbrukar sin ställning för att upprätthålla makten, sin makt, rikedom och status (Transparency International, 2018). Om ett land har hög eller låg korruption i denna studien kommer utgå ifrån om de har mer eller mindre av stor och småskalig korruption.

3.6 Demokrati

Demokrati är ett begrepp som inte enbart har en definition, och tolkas på flertal olika sätt. Demokrati kan vara ett ideal man vill uppnå, ett mål en strävar efter, eller en styrelseform (Hyden, 1998:27). Demokrati kan betyda folkstyre, fria och rättvisa val, att demokratin skall ge människor frihet och självbestämmande, autonomi och att denna styrelseform skall leda till att människor kan fatta sina egna val (Diamond, 1999:2).

Definitioner av demokrati brukar oftast grupperas upp i olika definition och kategorier. Två av dessa grupperingar brukar gå under namnen minimalistiska och maximalistiska definitioner. Den maximalistiska definitionen innebär att hela samhället och dess enheter skall genomsyras av demokratiska indikatorer, och detta uppnås enbart om alla dessa enheter i samhället är demokratiska. Dessa demokratiska indikatorer kan vara politiska, ekonomiska och sociala aspekter i samhället (Hyden, 1998:27). Den minimalistiska definitionen menar att val är det absolut viktigaste, om ett land skall kallas demokratiskt, medan den maximalistiska menar att om ett land skall räknas som en demokrati, bör även rättvisa och sociala rättigheter räknas in. I den minimalistiska definitionen av demokrati, om ett land skall räknas som demokratisk, behövs det en representativ regering, yttrandefrihet, regelbundna, fria och rättvisa val, individuella rättigheter, och att demokratin skall utgå från folkstyre (Hague m fl., 2016:38).

Med tanke på att det inte finns någon fast och överenskommen definition av demokrati. Utgår denna studie utifrån en minimalistisk definition av demokrati och om landet har fria och rättvisa val, samt om det har fria och oberoende medier, vilket går under individuella rättigheter, dessa demokratiska indikatorerna kommer definiera vad som är höga respektive låga nivåer av demokrati i respektive land.

3.7 Material

I min studie har jag främst använt mig av sekundära källor, artiklar, böcker, rapporter, working papers och hemsidor. De vetenskapliga artiklar jag använt mig av har haft olika perspektiv när det kommer till respektive land, detta för att få en bred bild och genom detta kunna ha med flertal olika röster. Det viktiga har varit att ha med källor som studerat de analysenheter jag valt, för att kunna få en inblick i hur dessa analysenheter har påverkat demokratinivåerna i respektive land. De källor jag har använt mig av har bidragit till att få en bild över vilka faktorer som varit bidragande till att Botswana inte drabbats av TRC, men att Sydsudan har det, trots att båda har naturresurser. Utöver den information som jag har fått från artiklar, böcker, hemsidor, rapporter, working papers har jag även använt mig av välkända organisationers källor såsom Humans Rights Watch, och två hemsidor där organisationer mäter demokrati och korrupktion, dels av Freedom House och Transparency International.

4 Resultat

4.1 Inledning

Resultaten från institutions frågorna visar att Botswana har betydligt mer välfungerande institutioner än vad Sydsudan har. Botswanas konstitution har betydligt mer maktindelning än Sydsudans konstitution. I Sydsudan är maktdelningen förankrad i konstitutionen, detta följs dock inte. Botswanas institutioner har varit effektiva och individer anställs efter kompetens, medan Sydsudans institutioner inte är effektiva och individer anställs inte efter kompetens.

De två andra resultat delarna kommer också introduceras först med resultaten i korthet, för att sedan presentera i helhet.

4.2 Institutioner

Mina delfrågor om institutioner är;

Är den verkställande, den lagstiftande och rättsväsendet oberoende av varandra?

Anställs man inom institutioner efter meritokrati?

Botswana

Är den verkställande, den lagstiftande och rättsväsendet oberoende av varandra?

Rättssystemet i Botswana består av tre domstolar vardera är i hierarkisk ordning. Domstolarna anses i allmänhet vara fria och rättvisa, men i vissa fall har det väckts oro över rättsväsendets oberoende, särskilt när det gäller utnämningen av vissa domare, och högt rankade tjänstemän som varit med om korruptionsskandaler. Där det har förekommit politisk inblandning i rättsväsendet (Transparency International, 2014:7–8).

Konstitutionen i Botswana erkänner en maktfördelning genom att hantera varje regerings sfär i separata och distinkt bestämmelser. Botswana blandar det brittiska parlamentariska systemet med det amerikanska presidents systemet, men är mycket mer lik den brittiska modellen. Till exempel väljs inte presidenten genom direkt folklig omröstning, utan som i Storbritannien blandar de den verkställande och lagstiftande makten och ger den rättsliga makterna en relativt oberoende makt.

Den verkställande makten är den viktigaste av de tre institutionerna och fungerar främst för att utföra statliga funktioner. I Botswana är blandningen av verkställande makten och lagstiftande maktens funktioner integrerade i processen för att tillhandahålla kontroller och balanser. Den blandningen har ibland lett till att samma personer ingår i de verkställande och lagstiftande grenarna, detta systemet innehåller mekanismer som gör att de två grenarna kan kontrollera varandra (Fombad, 2005:318–319). Den verkställande direktören har en dominerande ställning, trots detta är lagstiftningen kontrollerad av verkställande verksamheten, kärnan i det parlamentariska systemet som Botswana har. Kravet är att alla ministrar skall vara parlamentsledamöter, och detta motiveras oftast av principen att ministrar är kollektivt ansvariga för parlamentet. Detta tillåter parlamentet att kontrollera kabinettmedlemmarnas beteende och kontrollera missbruk av embete, massuppträdande (Fombad, 2005:325).

Ett antal personer ingår i både lagstiftningen och de verkställande grenarna. Presidenten har en del i den verkställande makten, samtidigt som han är en officiell ledamot av parlamentet, med makt att tala och rösta i alla parlamentariska förfaranden.

Andra verkställande direktörer, bestående av vice presidenten, ministrar och biträdande ministrarna utses av presidenten och är parlamentsledamöter. Presidenten kan utse

vicepresidenten och upp till fyra ministrar och biträdande ministrar från personer som inte är parlamentsledamöter, dessa människor måste vara kvalificerade och de väljs genom val till parlamentet. I praktiken är presidenten och ministrarna, de som är verkställande direktörerna också medlemmar i den lagstiftande grenen. För att undvika byråkrati måste dessa statstjänstemän avgå från sina kontor innan de tar en plats i parlamentet.

Den rättsliga grenen är normalt sett ansvarig för att verkställandet av konstitutionen och andra lagar, och att se till att de andra två grenarna agerar i enlighet med dem. Domstolarnas förmåga att göra detta hänger ihop med och är beroende av rättsväsendet oberoende. Som i Storbritannien har rättsväsendet en relativ oberoende från både verkställande och lagstiftande grenarna, vilket markerar i vilken utsträckning doktrinen om maktfördelning i Botswana fungerar (ibid).

Även om rättsväsendet har stort oberoende från de andra två andra grenarna, innebär inte rättsligt oberoende, rättslig isolering. Därför finns det omständigheter när de andra två grenarna spelar en begränsad, men legitim roll i att utöva funktioner som vanligtvis tillskrivs rättsväsendet, som en del av de kontroller och balanser som är förbundna med maktfördelningen (Fombad, 2005:327). Fombad menar att maktfördelningen i Botswana är ett framträdande drag i deras konstitutionella system. Den verkställande makten, och särskilt presidenten har mycket makt. Men det som skiljer Botswana från de flesta andra afrikanska regeringarna, menar Fombad beror främst på att domstolarna regelbundet gör det den är gjord för att göra. Individer som anser att deras konstitutionella rättigheter har kränkts har regelbundet kunna få hjälpa av domstolarna. Man menar därmed att denna rättsliga friheten placerar Botswana i markant kontrast till många afrikanska länder, detta eftersom de andra afrikanska ländernas regeringar inte har några konsekvenser när det kommer till kränkningar av deras konstitution.

Botswanas konstitution skapar situationer där samma personer tillhör mer än ett av de tre maktorganen, eller att vart och ett av dessa organ till viss del kontrollerar och utövar den andras funktioner.

Men detta menar Fombad inte motsäger doktrinen om maktfördelning, eftersom de speciella fallen där ett organ utför en annans funktion eller blandar i sig i en annan funktion är något som är implicerat av regeringen. Dessa speciella fall är bestämda och begränsade. Doktrinen om maktfördelning, konstitutionen skulle vara meningslös om den kunde kringgå fullständigt och utan konsekvenser och med straffrihet (Fombad, 2005:341–342).

Anställs man inom institutioner efter meritokrati?

De politiska institutionerna i Botswana har varit effektiva, detta eftersom Botswana byggde kompetenta, representativa och meriterande offentliga tjänster i olika omfattningar. Trots bristen på utbildade och skicklig lokalbefolkning för att driva ett effektivt civilsamhälle (Sebudubudu, Mooketsane, 2016:162–163). Botswana använde olika strategier och policyer för att hantera bristen på kvalificerad personal. Britterna ersattes inte omedelbart förrän lokalbefolkningen hade förvärvat nödvändig kompetens. De väntade tills senare, då kompetens hade ingivits i befolkningen. Offentliga sektorn i Botswana baserades till stor del på kompetens (Sebudubudu, Mooketsane, 2016:164). Botswana hade ett civilsamhälle som var tillgängligt för alla grupper och detta innebar att klagomål om nepotism minimeras och därmed åtnjöt det civila samhället en hög grad av legitimitet och kompetens. Detta menar de visar på att Botswanas ledning var angelägna om att bygga en effektiv civilt samhälle, trots trycket att lokalisera det i landets formgivande år. Genom detta, menar de att Botswanas byråkrati har blivit en av de mest effektiva och korrupsionsfria i Afrika och åtnjuter en större institutionell autonomi från politiker än dess motsvarigheter på andra håll i regionen. Genom dessa ansträngningar har Botswana kunnat bygga upp kapacitet som är viktiga inom ministeriet, vilket har resulterat i en byråkrati som blivit kompetent, effektiv och till stor del icke-korrupt (Sebudubudu, Mooketsane, 2016:164–165).

Sydsudan

Är den verkställande, den lagstiftande och rättsväsendet oberoende av varandra?

Sydsudans nationella regering består av de tre gemensamma statliga grenarna: den verkställande, lagstiftaren och rättsväsendet. Ideallt ska dessa grenar fungera oberoende av varandra och dela makten mellan sig (Kuol, Logan, 2018:76). Separering av makten skyddar mot auktoritet genom att dela regeringens makt mellan de olika grenarna, vilket säkerställer att ingen gren agerar utöver sitt mandat eller utövar makt i en annan gren. Genom ett sådant system kan man begränsa makten i varje gren. I södra Sudan, finns en grad av separering av makten som är förankrad i The Constitution of South Sudan (TCSS), men detta genomförs inte i praktiken. Den regerande Sudans People's Liberation Movement (SPLM) dominerar starkt den nationella lagstiftande församlingen. För att ett parti skall kunna vara berättigad till de platser som utses med proportionell representation måste de säkerställa minst fyra procent av de totala rösterna. Denna tröskeln menar man är relativt hög, vilket gör det svårt för oppositionspartier att kunna få många av de proportionella representationsplatserna. Det anses dock vara bra med en tröskel på fyra procent, detta för att det uppmuntrar ett samarbete mellan etniska grupper, eftersom lägre tröskel skulle göra det möjligt för etnisk baserad politik att dominera (ibid).

SPLM dominering av den nationella lagstiftande församlingen innebär att den saknar styrka och politisk oberoende för att begränsa verkställande direktören. När det kommer till lagar och policys angående samhällen eller sedvanerätt, kommunal mark eller kultur, anser man att det bör vara statsrådet som borde agera som en kontroll av verkställande direktören. Men att de i praktiken inte är tillräckligt oberoende att ha denna roll, särskilt med tanke på att 20 medlemmar som inte varit kvalificerade har utsetts av presidenten. De menar att om en mer dynamisk och representativt överhus upprättades, enligt nationaliteterna i landet, skulle medlemmarna troligtvis ha befogenhet att agera mer i deras etniska gruppers intresse snarare än bara i verkställande församlingens intresse. Även om det är förankrat i konstitutionen att rättssystemet bör vara oberoende av den verkställande och lagstiftande församlingen, är landets rättssystem nytt och bräckligt och fungerar inte som det skall, och fungerar inte oberoende av den verkställande församlingen (ibid).

Vid flertal tillfällen har den sydsudanesiska verkställande församlingen och militära medlemmar rapporterat ha otillbörligt blandat sig i och påverkat utövandet av rättsliga funktioner. Den verkställande församlingen och militärens inblandning i rättsliga frågor i södra Sudan förnekar rättssystemet konstitutionella oberoende och förhindrar den från att fungera som en institution som kontrollerar den verkställande församlingen, som den är avsedd för att göra (Kuol, Logan, 2018:77).

Anställs man inom institutioner efter meritokrati?

I Sydsudan domineras landets institutioner av den militära eliten som är präglad av konkurrerande klientelistiska nätverk, som går längs "tribal lines" och etniska skiljelinjer (Transparency International, 2013:3). Sedan landet blev självständigt har korruption varit en central del av landets styrning. Rebeller har förvandlats till ministrar och högt rankade byråkrater baserade på senioritet i Sudans People's Liberation Movements militariserade region. Korruption så som patronage är vanligt och att man anställer "tribesman" som inte är kvalificerade för de jobben de får (Frahm, 2017:266–267). Den militära eliten som regerar i Sydsudan har suttit på makten genom nepotism och klientelistiska nätverk, inte på grund av meritokratiska kunskaper (Pinaud, 2014:192). Den militära eliten som befann sig vid makten efter kriget etablerade ett hegemoniskt system genom resurserna i landet, detta genom olika strategier menar Pinaud, och att de skapat sig egna släktnätverk och genom detta utsett sig själva som en militär aristokrati. (Pinaud, 2014:193). Regeringen i Sydsudan kontrolleras alltså av tidigare militära ledare som har liten eller ingen erfarenhet av att hantera en stabil regering (Riak, 2013:491-492).

De offentliga tjänsterna i Sydsudan är väldigt politiserade längs etniska och "tribe lines", snarare än att de vilar på meritokratiska grunder. Inom SPLM, det regerande partiet, ger ministrar och högt uppsatta byråkrater positioner till människor från deras egna "tribes", snarare än att utgå ifrån meriter (Riak, 2013:493).

4.3 Inledning

Resultaten från korruptionsfrågorna visar att i Botswana är storskalig korruption mycket mer vanligt förekommande än småskalig, som inte är lika vanligt förekommande. I Botswana menar man att eliten har skapat en stat som gynnar ett fåtal och presidenten. I Sydsudan är både stor och småskalig korruption mycket omfattande och vanligt förekommande. I Sydsudan har man också skapat en stat för ett fåtal, presidenten, militären och dess allierade. Och i båda länder är klientelism och patronage vanligt förekommande, men i Sydsudan präglas detta även av etniska skiljelinjer.

4.4 Korruption

Mina delfrågor om korruption lyder;

Hur vanligt förekommande är storskalig korruption?

Hur vanligt förekommande är småskalig korruption?

Botswana

Hur vanligt förekommande är storskalig korruption?

Trots Botswanas ekonomiska tillväxt, hävdar forskare att regimen skapat en stat som enbart gynnar en liten minoritet, med djupt förankrade skydds nätverk som inte har en tydlig skiljelinje mellan det offentliga och privata. Detta genom att eliten har tillgång till makten och möjligheter att påverka statens beslutsprocesser till sina egna fördelar. De har även förmågan att inskränka de som försöker efterlikna dem, genom att använda de lagar som införts för att neutralisera dem. Patronage i Botswana på statlig nivå är hög. Enligt många rapporter sker detta genom president, där det antingen är familj eller nära vänner. Dessa patronage nätverken ser släktingar och vänner till politiker som ledare för institutioner som armen, lokala myndigheter och viktiga näringslivs företag. Detta har lett till att makten har koncentrerats till ett fåtal. Patronage har varit mycket vanligt, när det kommer till att upprätthålla makten, sedan självständigheten. Det finns även tecken på nepotism i landet, med många nyckelpositioner som innehas av vänner och släktingar till mäktiga individer (Transparency International, 2014:2–3).

Mogalakwe och Nyamjoh menar att korruptionen som sker i Botswana inte pekar på lägre nivåer av korruption, snarare är det oförmågan hos Botswanas Directorate on Corruption and Economic Crime (DCEC) att hantera elitkorruption, särskilt om det involverar medlemmar som är verksamma inom staten. Elit korruption var ett stort problem under Ian Khama styre. Flertal dagstidningar i Botswana har rapporterat om korrupta erbjudanden som har gynnat presidentens familj och vänner. Khamas bröderna och presidenten själv, och deras vänner har varit de enda mellanhänderna i lukrativa Botswana Defence Force (BDF) upphandlingsavtal, från stridsflygplan och transport av flygplan, till pansarfordon och tanks. BDF:s vapenupphandlingar har gjort presidenten Khama och hans bröder till “militära miljonärer” (Mogalawkwe, Nyamjoh, 2017:4-5). Politisk korruption och länken till Botswana Democratic Party (BDP) eliten och armegeneraler, menar de, illustrerar förhållanden mellan politiker, affärsmän och högt rankade militära ledare som tillsammans anses utgöra Botswanas maktelit.

De menar att här kombineras politiska, ekonomiska och militär makt genom sammanvävda allianser, detta för att bilda en maktelit vars intressen driver politiken och samhället i den riktning de vill, oavsett demokratiska principer (Mogalawkwe, Nyamjoh, 2017:4–5).

Hur vanligt förekommande är småskalig korruption?

Småskalig och byråkratisk korruption existerar i Botswana till viss del. I Botswana finns det inte en tydlig skiljelinje mellan det privata och det offentliga. Medlemmar i BDP regeringen är ofta ägare eller direktörer för kommersiella företag och jordbruksföretag. Denna situationen förvärras av de höga nivåerna av nepotism och patronage som genomsyrar landets elit. Som ett resultat av detta, sker intressekonflikter ofta (Transparency International, 2014:3). Småskalig och byråkratiska nivåer av korruption i landet uppfattas generellt sett vara lågt. I överensstämmelse med CPI data, visar en survey från 2012 av Afrobarometer på att mutor är sällsynta. Endast 3 procent av de tillfrågade från urbana områden (den högsta förekomsten) medgav att ha betalt en muta, givit en gåva eller gjort en tjänst för statliga tjänstemän för att få ett dokument eller ett tillstånd. Directore on Corruption and Economic Crime, DCED-uppgifter om faktiska utredningar som samlats in mellan 1995 till 2005 visar att majoriteten av korruptionshandlingar kommer från yngre anställda som är anställda på ett kontor, lärare, säkerhetsvakter och tjänstemän. Dessa yngre anställda blir påkomna oftast på grund av småskalig korruption, vilket oftast innebär att man försöker utpressa mutor från allmänheten (Transparency International, 2014:4).

Sydsudan

Hur vanligt förekommande är storskalig korruption?

Frahm (2017) menar att sedan Sydsudans självständighet har korruption varit en central del av landets styrning. Rebeller har förvandlats till ministrar och högt rankade byråkrater baserade på senioritet i Sudans People's Liberation Movement militariserade region. Korruption såsom patronage, anställande av "tribesmen" som inte är kvalificerade bland annat. Den sydsudanesiska regeringen uppfattas som allmänt korrupt, exploaterande och icke-utförande. Stora delar av landets befolkning ser korruption som ett stort problem eftersom resurserna i landet inte når befolkningen (Frahm, 2017:266–267).

Korruption genomsyrar alla sektorer i Sydsudan, och manifesteras genom olika former, storskalig och klientelism och patronage (Transparency International, 2013:1–2). Sydsudan domineras av den militära eliten som är starkt fragmenterad och präglad av konkurrerande klientelistiska nätverk längs "tribal lines" och etniska skiljelinjer. Dessa olika intressen centreras runt presidenten Salva Kiir Mayardit, vilket gör regimen mottaglig för de många konkurrerande gruppernas krav och därmed blir öppen för korruption och klientelism. Många klagomål har uttryckts för att guvernörer utser medlemmar i sin egen klan utan några som helst funktion. Storskalig korruption är ett stort problem i Sydsudan, eftersom tjänstemän och politiker inte tillgodoser landets offentliga medel till befolkningen (Transparency International, 2013:3). Sudans styrelseform har länge varit neo-patrimoniellt, i ett sådant system används politiska byråer främst för personlig och egen fördel (De waal, 2014:348–349).

I en fokusgruppintervju som gjorts av National Democratic Alliance 2010, visade resultaten att människor i Sydsudan förknippade korruption med politiska ledare, partiledare och befälhavare i armen som innehar höga positioner. Regeringen och militären betraktas som de mest korrupta i landet (Riak, 2013:492).

Hur vanligt förekommande är småskalig manipulation?

Korruption finns som inom alla sektorer i Sydsudan. Medborgare i landet möter vanligtvis krav på mutor i sina kontakter med statliga institutioner för att få tillgång till grundläggande offentliga tjänster. Medborgarnas erfarenhet av korruption är betydligt högt när det kommer till polisen. Många menar att detta skett när de varit i kontakt med polisen och menar att de då har handlat om mutor. Med tanke på orsakerna till betalning av mutor har majoriteten av befolkningen rapporterat att de gjort detta på grund av ”att undvika ett problem med myndigheterna” eller ”att påskynda saker” (Transparency International, 2013:2).

Gallup och Transparency International frågade 1 019 personer i Sydsudans huvudstad Juba 2011, om deras uppfattning om korruption i landet. Sydsudaneser uppfattade polisen, militären, rättsväsendet och de offentliga tjänsterna i landet som de mest korrupta institutionerna i landet. Fyrtioåtta procent hade betalat mutor till polisen, rättsväsendet, tillståndsmyndigheten för att få en tjänst som de har rätt till, undvika problem med myndigheterna eller påskynda tillhandahållandet av gratis tjänster (Riak, 2013:492–493). Generellt sett saknar Sydsudans regering folkets förtroende som regering, eftersom den snarare ses på som en rörelse. De offentliga tjänsterna i landet är väldigt politiserade längs etniska och “tribe lines” och är en grogrund för korruption, nepotism och cronyism. Inom SPLM, det regerande partiet, tror de flesta att etnifiering sker genom alla nivåer av administrationen, med ministrar och högt uppsatta byråkrater som ger positioner till människor från deras egna “tribes” (Riak, 2013:493)

4.5 Inledning

Resultaten från demokratifrågorna visar att Botswana har hållit i fria, men inte alltid rättvisa val. Botswana har inte fria och oberoende medier, och därmed inskränker yttrandefriheten i landet. Sydsudan har varken hållit i fria eller rättvisa val sedan sin självständighet, och de har inte heller fria och oberoende medier, och därmed inskränker de också yttrandefriheten i landet. Både länder har på olika sätt tystat ner och arresterat journalister som försökt rapportera om läget i respektive land.

4.6 Demokrati

Mina delfrågor om demokrati lyder;

Har landet fria och rättvisa val?

Finns det fria och oberoende medier i landet?

Botswana

Har landet fria och rättvisa val?

Botswana har flerpartival och anses vara en parlamentarisk demokrati, där president väljs av parlamentet, som arbetar inom en konstitutionell ram. Botswana har sedan självständigheten 1966 genomfört fria val, men många observatörer kritiserar dessa val, och menar att de inte är rättvisa, dels på grund av partifinansering och partisk medietäckning (Transparency International, 2014:2). I det senaste valet 2019 vann partiet Botswana Democratic Party en majoritet av platserna i nationalförsamlingen och Presidenten Mokgweetsi Masisi sitter som President. Presidenten i landet väljs indirekt av nationalförsamlingen för en femårsperiod och är valbar för omval. Vice presidenten utses av presidenten och bekräftas av nationalförsamlingen. Presidenten har betydande makt, han kan förlänga eller avskeda nationalförsamlingen. 2018 utsågs vice presidenten Mokgweetsi Masisi till interimspresident när hans föregångare, Ian Khomas tid hade gått ut.

Valobservatörerna i Southern African Development (SADC) och African Union (AU) kallade omröstningen fri och rättvis, men kritiserade avsaknaden av outplånligt bläck och användningen av genomskinliga valurnor vid vallokalerna. Umbrella for Democratic Change (UDC), som är ett oppositionsparti i Botswana hävdade däremot att valtjänstemännen vid valet hade mutats och att valet var riggat (Freedom House, 2019).

Mogalakwe och Nyamnjoh (2017) menar att kollar man närmare på Botswanas framgång, kan man se att det inte är en liberal demokrati. De menar att Botswanas framgång oftast mäts baserat på en ekonomisk analys och inte utifrån de sociala indikatorerna (Mogalawkwe, Nyamnjoh, 2017:2–3). Sedan Botswana har hållit i regelbundna, allmänna val, har den regerande sittande partiet BDP vunnit valen. Regulariteten i valen och att landet håller i flerpartival har fått många observatörer att bli övertygade om att Botswana är ett exempel på gott folkstyre i Afrika, menar de.

Denna övertygelse förstärks av den formella existensen av valledningsorganet Electoral Management Body, The Independent Electoral Commission (IEC), vars mandat är att säkerställa att valen utförs effektivt, korrekt, fritt och rättvist. Man menar att även om konstitutionen ansluter sig till IEC för att se till att valen genomförs rättvist, har inte myndigheterna befogenhet se till att valen går rättvist till, och säkerställa att valen utförs effektivt, korrekt och fritt (Mogalakwe, 2015: 105). Även om Botswana anses vara ett gott exempel när det kommer till demokrati, då de regelbundet hållit val vart femte år sedan självständigheten, finns det ett behov av att ompröva om deras val, som alltid varit fria, också kan ses som rättvisa (Mogalakwe, 2015: 106–107).

Mogalakwe menar att valen alltid har varit fria i den utsträckningen där alla myndiga väljare har rätt att rösta, men att Botswanas EMB inte har makten att kunna säkerställa att valen också är rättvisa. De mest kritiska frågorna som tas upp om rättvisa val är: (1) Botswanas EMB förlitar sig på offentliga tjänstemän som är bundna av lagen om offentlig tjänst, som innebär att de måste vara lojala mot sittande regeringen, (2) brist på lika tillgång till allmän media och missbruk av offentliga tjänstemän som arbetar för staten/offentliga medier som propagerar för det styrande partiet och (3) valet av valdatum som presidentens väljer eller hans ministerrätts privilegium och detta gynnar det regerande partiet (Mogalakwe, 2015: 117-118). Han menar att när det kommer till val krävs lika möjligheter för alla politiska partier, och inte enbart för den regerande partiet, att utnyttja offentligt ägda resurser, inklusive media, för att effektivt kunna sälja sina produkter i form av partimanifestos. Han menar att valen i Botswana förmodligen kommer fortsätta vara fria, men att valen inte nödvändigtvis kommer att vara rättvisa. Enkelt uttryckt, menar Mogalakwe, att EMB bara kan se till att valen i Botswana genomförs effektivt, korrekt och fritt, men kan inte garantera att valen också genomförs rättvist (Mogalakwe, 2015: 117–118).

Finns det fria och oberoende medier i landet?

I Botswana är yttrandefriheten konstitutionellt garanterad. Men detta följs inte i praktiken, då journalister har fått utstå trakasserier och hot under Ian Khomas regering, presidenten som satt från 2008–2018, och incidenter som har rapporterats under nuvarande Mokgweetsi Masisi administration. De statliga medierna dominerar sändningssektorn i landet och har en pro-statlig bias i deras arbete (Freedom House, 2019). När det kommer till media och mediefrihet rankas landet lågt. Kontroll av sändningsmedier började under brittiska styret och har behållits sedan självständigheten, Botswanas regering fortsätter att kontrollera dessa. Förbindelserna mellan Botswanas regering och landets mediehus har på senare tid blivit fientliga, vilket framgår av att journalister arresterats (Jotia, 2018:264). Botswanas statliga medier är kontrollerad av regeringen. Staten beslutar genom presidentens kansli vad som är nyhetsvärdigt. Botswanas demokrati menar man alltså kännetecknas av lagar som begränsar mediefriheten i landet (Jotia, 2018:264–265). En växande nivå av politisk intolerans, där staten inte tolererar motsatta och kritiska åsikter (Jotia, 2018:269–270). Jotia (2018) anser att Botswana snarare en autokrati än en demokrati, särskilt med tanke på att statsmakten är centraliserad i “personen, presidenten”, och kontoret för den verkställande presidenten (the office of the executive president) som har verkställande och högsta makten över statsbyråkain, militären, media, och poliseväsendet, bland annat (Jotia, 2018:270–271).

Sydsudan

Har landet fria och rättvisa val?

Sydsudans president Salva Kiir Mayardit valdes till president för den halvt autonoma regionen i södra sudan 2010, och ärvde sedan presidentskapet i södra sudan vid självständigheten 2011. Val som skulle genomförts 2015 har skjuts upp på grund av inbördeskrig. Ett fredsavtal nåddes samma år, som förlängde Kiirs mandat till april 2018. I juli 2018 röstade parlamentet för att ytterligare förlänga Kiirs mandat till 2021, tillsammans med mandatet från hans vice president, statliga lagstiftare och guvernörer (Freedom House, 2018). När Sydsudan fick sin självständighet 2011 och därefter ingick ett fredsavtal, gav denna överenskommelsen nästan all makt till två huvudsakliga parter i inbördeskriget, SPLM och den sudanesiska regeringen, medan andra politiska rörelser uteslöts. Efter denna överenskommelsen har den politiska sfären dominerats av individer som innehar positioner inom rebellgrupperna. Regeringens positioner är främst ockuperade av militären (Brosche, Höglund, 2016:80). Möjligheterna att utmana de sittande ledarna är begränsat i landet, detta eftersom öppen omröstning (open voting) snarare än hemlig omröstning (secret ballot) är standard när det kommer till valomröstningar. Det har funnits opposition mot öppen omröstning, vilket kan motverka röster mot presidenten Kiir. Trots detta är presidentens makt inte helt absolut, och presidentens beslut kan komma att blockeras. Sydsudan saknar också etablerade oppositionspartier. Vid valen tävlade de flesta oppositionspolitikerna som oberoende kandidater. Det innebar att valen stod mellan inflytelserika individer snarare än politiska partier, vilket resulterade i konflikter såsom patrimonialism och etnisk favoritism, särskilt eftersom politikerna var militära män (Brosche, Höglund, 2016:83–84).

Ett annat problem som rör valen i landet är valledningsorganen, electoral management bodies (NEC). Denna nationella valkommissionen som tilldelades att administrera valen. Genom denna institutionen försökte man öka valens trovärdighet, men frånvaron av väljarutbildning (voter training) och utbredda oegentligheter i samband med omröstning och tabellering undergräver legitimiteten i valet (Brosche, Höglund, 2016:83–84). De som deltog i valet var associerade med rebellrörelserna under det tidiga inbördeskriget. I Sydsudan är viktiga institutioner, inklusive val och förvaltningsorgan, mycket svaga, och i vissa fall obefintliga (Brosche, Höglund, 2016:69–70).

Finns det fria och oberoende medier i landet?

Sydsudans övergångs konstitution garanterar pressfrihet, med denna rätten respekteras inte i praktiken. Enligt kommittén för att skydda journalister har minst sex medlemmar dödats under arbetat sedan 2015. Kiirs regering har hotat och arresterat journalister för rapporteringar de inte gillat eller för att ha de har intervjuat oppositionen. Ärekränkning åtalas enligt strafflagstiftningen, vilket inskränker yttrandefriheten. National Security Service (NSS) stänger ner tidningar eller stänger tillfälligt av medieorganisationer som bryter mot dess godtyckliga standard för vad som kan rapporteras (Freedom House, 2018).

En studie av Human Rights Watch fann att sudanesiska myndigheter i hela landet har misslyckats med att upprätthålla avtalen de gjort med African Union i mars, att de begränsar mötes och yttrandefriheten, frihet till pressen och lika tillgång till media (Humans Rights Watch, 2010:1). De har dokumenterat att det finns en stor inskränkning av medier i Sydsudan. Polisen och säkerhetsombud har hotat och arresterat flera journalister som försökt rapportera om känsliga politiska frågor. Enligt The Agency for Independent Media i Sydsudan har flera journalister trakasserats, arresterats för att de rapporterat om känsliga frågor (Humans Rights Watch, 2010:7).

5 Analys

5.1 Inledning

I denna analys kommer Botswana och Sydsudans respektive utveckling jämföras med fokus på efter deras självständighet från Storbritannien. Jag ämnar försöka ta reda på vilka faktorer som varit bidragande till att Botswana inte drabbats av The Resource Curse, men att Sydsudan har det, trots att båda länder har naturresurser. Detta gör jag genom att undersöka mina analysenheter som är institutioner, korruption och demokrati, och om dessa analysenheter påverkat demokratinivån i respektive land. Jag kommer att jämföra länderna utifrån min hypotes som är inspirerade av TRC, som man menar att det finns ett positivt samband mellan naturresurser och låg demokratisk utveckling, och hur naturresurser har ett samband med hur ett lands institutioner fungerar och utvecklas.

5.2 Institutioner

Som mina hypoteser lyder så är Botswana ett land med naturresurser, men trots detta har landet välfungerande institutioner, medan Sydsudan är ett land som har naturresurser, men dåligt fungerande institutioner, vilket brukar vara fallet för länder som har naturresurser.

Botswanas och Sydsudan har haft väldigt skilda erfarenheter historiskt och utvecklingsmässigt, sedan självständigheten. Deras institutioner och konstitution har utvecklats åt vitt skilda håll. I Botswana har konstitutionen en maktfördelning och de olika grenarna har en hel del oberoende från varandra (Fombad, 2005:235). Botswana ett land som har naturresurser, men välfungerande institutioner, och relativ maktindelning, och anställer individer efter meriter. Sydsudan som också har naturresurser, har inte välfungerande institutioner, ingen maktindelning som följs, och anställer inte efter meriter.

I södra Sudan finns en grad av separering av makten som är förankrad i deras konstitution, men detta följs och genomförs inte i praktiken (Kuol, Logan, 2018:77). I Botswana hanterar man varje regerings sfär i separata och distinkta bestämmelser. (Fombad, 2005:325). I Sydsudan dominerar People's Liberation Movement den nationella lagstiftande församlingen, vilket innebär att den saknar styrka och politiskt oberoende, för att begränsa den verkställande makten (Kuol, Logan, 2018:77). I Botswana är dock maktfördelningen ett framträdande drag i deras konstitution. Den verkställande makten och presidenten har mycket makt, men att det som skiljer Botswana från Sydsudan och många andra afrikanska regeringar, menar man är att deras domstolar regelbundet gör det den skall göra (Fombad, 2005:341-342). Individer i Botswana som ansett att deras konstitutionella rättigheter har kränkts har regelbundet kunnat få hjälp av landets domstolar. Och man menar därmed att denna rättsliga friheten placerar Botswana i markant kontrast till Sydsudan, och många andra afrikanska länder. Detta eftersom Sydsudans och andra afrikanska länders regeringar inte har några konsekvenser när det kommer till kränkningar av deras konstitution (Fombad, 2005:341–342).

I Sydsudan har man förankrat i konstitutionen att rättssystemet bör vara oberoende av den verkställande och lagstiftande församlingen, detta följs dock inte i praktiken och Sydsudans rättssystem är nytt och bräckligt och fungerar inte som det bör göra, samt fungerar inte oberoende av den verkställande makten (Kuol, Logan, 2018:77). Den verkställande församlingen i Sydsudan och militära medlemmar rapporteras ha otillbörligt blandat sig i och påverkat utövandet av rättsliga funktioner (Kuol, Logan, 2018:77).

Botswanas konstitution har också haft situationer då samma personer tillhör mer än ett av de tre makt organen (Fombad, 2005:341–342). Men konstitutionen i Botswana kan inte kringgås fullständigt och utan konsekvenser (Fombad, 2005:341–342). Vilket är fallet i Sydsudan.

När det kommer till frågan om att anställa individer efter kompetens och meriter till de politiska institutionerna, skiljer sig länder markant åt. I Botswana har de politiska institutionerna varit effektiva, detta eftersom Botswana byggde upp kompetenta, representativa och meriterade offentliga tjänster i landet efter självständigheten (Sebudubudu, Mooketsane, 2016:162–163). I Botswana används olika strategier och policyer för att hantera bristen på kvalificerad personal (Sebudubudu, Mooketsane, 2016:164). Sydsudans institutioner har däremot inte varit effektiva som Botswanas har varit. Deras institutioner har dominerats av den militära eliten som är präglad av konkurrerande klientelistiska nätverk, som går längs etniska skiljelinjer (Transparency International, 2013:3). Den militära eliten som regerar i Sydsudan har fortsatt sitta vid makten genom nepotism och klientelistiska nätverk, inte på grund av deras kompetens och meriter (Pinaud, 2014:192). Botswanas offentliga sektor och institutioner baseras till stor del av kompetens (Sebudubudu, Mooketsane, 2016:164). Medan Sydsudans institutioner inte gör det, utan snarare baseras på klientelistiska och etniska skiljelinjer (Transparency International, 2013:3). Utifrån denna analysenhet och min hypoteser har Botswana välfungerande välfungerande institutioner, och anställer individer efter meriter och kunskap och dessa indikatorer verkar vara bidragande orsaker till varför de inte drabbats av TRC. Medan Sydsudan bidragande orsaker till varför den drabbats av TRC, verkar vara dels deras dåligt fungerande institutioner och att de inte anställer individer efter meriter.

5.3 Korruption

Som mina hypoteser lyder så är Botswana ett land med naturresurser, men har välfungerande institutioner, en hel del storskalig korruption, men mycket mindre småskalig korruption, vilket i jämförelse med Sydsudan är mycket mindre korrupt land. Sydsudan är däremot ett land som har naturresurser, dåligt fungerande institutioner, omfattande stor och småskalig korruption, och är därmed mycket mer korrupt än Botswana i jämförelse.

Trots Botswanas ekonomiska tillväxt, hävdar forskare att regimen har skapat en stat som enbart gynnar en liten minoritet, med djupt förankrade skydds nätverk, som inte har en tydlig skiljelinje mellan det offentliga och privata (Transparency International, 2014:2–3). Sydsudan har sedan självständigheten varit korrupt. Rebeller har förvandlats till ministrar och högt rankade byråkrater (Frahm, 2017:266–267). I Botswana har eliten makten och möjligheterna att påverka statens beslutsprocesser till sin egen fördel (Transparency International, 2014:2–3). I Botswana är patronage vanligt förekommande, på statlig nivå. Enligt många rapporter sker detta genom presidenten, där det antingen är familj eller nära vänner. I Sydsudan är patronage också ett stort problem, storskalig korruption så som patronage, klientelism, men till skillnad från Botswana präglas korruptionen i Sydsudan främst av etniska skiljelinjer (Transparency International, 2013:1–2). I Botswana är makten koncentrerad runt presidenten och ett fåtal individer (Transparency International, 2014:2–3).

I Sydsudan har makten koncentrerats och dominerats av den militära eliten, som är starkt fragmenterad och präglad av konkurrerande klientelistiska nätverk längs etniska skiljelinjer, och dessa olika intressen som i Botswana centreras runt presidenten Kiir, vilket gör regimen mottaglig för de många konkurrerande gruppernas krav och därmed blir öppen för korruption och klientelism (Transparency International, 2013:3). I Botswana sker småskalig korruption till viss del. Men småskalig och byråkratiska nivåer av korruption i landet uppfattas generellt sett vara låg (Transparency International, 2014:3). I Sydsudan förekommer också småskalig korruption, och den småskalig korruptionen är mycket mer omfattande än i Botswana, korruptionen i landet genomsyrar alla sektorer i landet (Transparency International, 2014:3). I Botswana i överenskommelse med CPI data, visar en survey från 2012 av Afrobarometer på att mutor är sällsynta (Transparency International, 2014:3). I Sydsudan är småskalig korruption ett stort problem, och Sydsudans småskaliga korruption är betydligt högre än Botswanas.

Enligt mina hypoteser som undersöker mina analysenheter, har Botswana problem med storskalig korruption, men småskalig korruption är däremot inte lika vanligt, i Sydsudan är både stor och småskalig korruption omfattande. I jämförelse med Botswana har Sydsudan högre nivåer av korruption, då alla sektorer i Sydsudan genomsyras av korruption.

5.4 Demokrati

Som mina hypoteser lyder så är Botswana ett land med naturresurser, men har välfungerande institutioner, en hel del storskalig korruption, men mycket mindre småskalig korruption, regelbundna fria val sedan självständigheten, men ingen fri och oberoende media, men i jämförelse med Sydsudan är Botswana mer demokratiskt. Sydsudan är däremot ett land som har naturresurser, dåligt fungerande institutioner, omfattande stor och småskalig korruption, inte hållit i varken ett fritt eller rättvist val än, och har inga fria och oberoende medier, och är därmed är Sydsudan i jämförelse med Botswana inte demokratiskt alls.

När det kommer till fria och rättvisa val, har Botswana någorlunda haft fria val, men Sydsudan under sin korta tid som självständig nation-stat har inte lyckats med vare sig fria eller rättvisa val än. Botswana har hållit i flerpartival och har en president som valts av parlamentet, som jobbar inom konstitutionen. De har sedan självständigheten 1966 genomfört fria val, men många observatörer kritiserar dessa val och menar att de inte är rättvisa på grund av partifinansiering och partisk täckning (Freedom House, 2019). I Sydsudan har man inte sedan självständigheten hållit flerpartival. Sydsudans president Kiir valdes inte till president via parlamentet, utan ärvde presidentskapet när södra sudan blev självständigt 2011 (Freedom House, 2019). Sedan Botswana har hållit allmänna val har det regerande partiet BDP vunnit alla val. Mogalwake menar att det är regulariteten i valen och att landet hållit i flerpartival som har fått många observatörer att bli övertygade att om de är en demokrati (Mogalakwe, 2015:106–107). Sedan Sydsudans självständighet och fredsavtal, vilket gav nästan all makt till två huvudsakliga parter, SPLM och regeringen, har alla andra politiska partier uteslutits. Efter detta har den politiska sfären i Sydsudan dominerats av individer som innehar positioner inom rebellgrupperna, och regeringens positioner är främst ockuperade av militär (Brosche, Höglund, 2016:82–83).

Medan det i Botswana varit BDP och presidenten. Har de båda haft samma aktörer som suttit vid makten sedan självständigheten. Enligt teorin TRC finns det ett samband mellan ett land som har innehar naturresurser och låg demokratisk utveckling. Botswana är dock ett land som har naturresurser, men ändå lyckats vara någorlunda demokratiskt, utifrån en minimalistisk definition av demokrati. När det kommer till frågan om val har Botswana fria val, men inte rättvisa (Mogalakwe, 2015:106–107). När det kommer till om det finns fria och oberoende medier i landet är länderna snarlika angående detta. I Botswana är yttrandefriheten konstitutionellt garanterad, men detta följs inte i praktiken. I Sydsudan övergångs konstitution garanterar också pressfrihet, men denna rätten respekteras inte i praktiken (Freedom House, 2018). I Botswana har journalister fått utstå trakasserier och hot under Ian Khomas regering, och hot under Masisis administration (Freedom House, 2018).

Även i Sydsudan är det myndigheterna i hela landet som styr medierna, och de har misslyckats med att upprätthålla avtal de gjort med African Union, där de begränsar mötes och yttrandefrihet, frihet till pressen och lika tillgång till medierna (Humans Rights Watch, 2010:1). Botswana rankas lågt när det kommer till mediefrihet, kontroll av medier. Sydsudan rankas också lågt när det kommer till mediefrihet (Humans Rights Watch, 2010:2–3). Enligt mina hypoteser som menar att har ett land naturresurser, välfungerande institutioner, låg korruptions nivåer, kommer detta leda till högre nivåer av demokrati, och vice versa. Detta stämmer in på Botswana i jämförelse med Sydsudan. Botswana har välfungerande institutioner, lägre nivåer av korruption, och högre demokratinivå än Sydsudan. I Botswanas verkar deras välfungerande institutioner, mindre småskalig korruption, regelbundna, fria val varit några av de bidragande orsaker till varför de inte drabbats av TRC, men Sydsudans dåligt fungerande institutioner, att de inte följt konstitutionen, inte satsat på att anställa individer efter meritokrati, inga fria och rättvisa val, samt inskränkt mediefrihet, verkar vara bidragande orsaker till varför de drabbats av TRC.

Land	Institutioner	Korruption	Demokrati
Botswana	En del maktdelning följs och till stor del oberoende. Väl fungerande institutioner, som anställer efter meritokrati.	Storskalig korruption vanligt förekommande, småskalig korruption mindre vanligt.	Fria, men inte alltid rättvisa val. Ingen fri och oberoende media, yttrandefriheten inskränks.
Sydsudan	Makt delning förankrad i landets konstitution, men följs inte i praktiken. Dåligt fungerande institutioner, som inte anställer efter meritokrati.	Både stor och småskalig korruption är vanligt förekommande.	Varken fria eller rättvisa val än. Ingen fri och oberoende media, yttrandefriheten inskränks.

Tabell över skillnader och likheter utifrån analysenheter.

5.5 Slutsats

Vilka faktorer som varit bidragande till att Botswana inte drabbats av TRC, men Sydsudan har det, var syftet med studien. Där min första hypotes var att länder som har naturtillgångar, dåligt fungerande institutioner kommer även ha högre nivåer av korruption, vilket därmed kommer leda till låg demokratisk utveckling, och vice versa. Efter ovanstående resultat och utifrån analysenheterna går det att konstatera att några av faktorer som varit bidragande till att Botswana inte har drabbats av TRC eller är mer demokratiskt, har varit på grund av dess välfungerande institutioner, ingen omfattande småskalig korruption, regelbundna fria val, sedan självständigheten. Några av de faktorer som varit bidragande till att Sydsudan drabbats av TRC och därmed inte är demokratisk, verkar ha varit på grund av dess dåligt fungerande institutioner, omfattande stor och småskalig korruption, inget fritt eller rättvist val sedan självständigheten, och inga fria och oberoende medier.

Enligt teorin TRC, har Botswana trots att den har naturresurser haft välfungerande och systematiserade institutioner. Deras konstitution har maktindelning och de olika grenarna har en den oberoende från varandra, med separata och distinkta bestämmelser. I Sydsudan som är drabbat av resursfällan är maktindelning förankrad i konstitution, detta följs dock inte i praktiken. I Botswana har institutionerna varit effektiva, och de har kompetenta offentliga tjänster. Sydsudans institutioner har däremot inte varit effektiva. Botswana har omfattande korruption när det kommer till storskalig korruption, men mindre småskalig korruption. I Sydsudan är korruptionen väldigt omfattande i alla sektorer. Botswana har haft fria val, men inte alltid rättvisa, och Sydsudan har varken eller. Båda länder saknar några väsentliga indikatorer som krävs för att vara en demokrati enligt en minimalistisk definition.

Utifrån mina analysenheter kan Botswana ses som en demokrati enligt en väldigt minimalistisk definition av demokrati, då den har mer av indikatorerna i hypotesen som leder till högre demokratinivåer. Avslutningsvis, kan man hävda att i detta fallet och i jämförelse med Sydsudan har Botswana högre demokratinivåer, enligt hypotesen ovan. Detta resultatet kommer självfallet variera och ändras beroende på vilka analysenheter en undersöker, och vilken demokratidefinition en väljer att utgå ifrån, samt vilka perspektiv man utgår ifrån.

6 Källförteckning

Ahlberg, Per. (2020). Naturresurser. I: *Nationalencyklopedin*. Tillgänglig: <https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/l%C3%A5ng/naturresurser> [2020-05-08]

Andersen, Jørgen Juel; Aslaksen, Silje. (2008). "Constitutions and the resource curse.", *Journal of Development Economics*, 87(2):227-24

Bratton, Michael; Nicholas van de Walle. (1997). *Democratic experiments in Africa: regime transitions in comparative perspective*. Cambridge: Cambridge University Press

Brosché, Johan; Höglund, Kristine. (2016). "Crisis of governance in South Sudan: electoral politics and violence in the world's newest nation.", *The Journal of Modern African Studies*, 54(1):67-90.

Bulte, Erwin; Damania, Richard De Gryter. (2008). "Resource for Sale: Corruption, Democracy and the Natural Resource Curse.", *The B.E. Journal of Economic Analysis & Policy*, 8(1):1-28

Kuol, Deng; Logan, Sarah. (2019). *The Struggle for South Sudan - Challenges of Security and State Formation*. London: United Kingdom, Bloomsbury Publishing.

De Waal, Alex. (2014). "When kleptocracy becomes insolvent: brute causes of the civil war in South Sudan.", *African Affairs*, 113(452):347(23).

Diamond, Larry. (1999). *Developing Democracy*. Baltimore: John Hopkins University Press

Esaiasson, Peter, Gilljam, Mikael, Oscarsson, Henrik, Wängnerud, Lena. (2017). *Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. 5:e upplagan. Stockholm: Wolters Kluwer

Fombad, Charles Manga. (2005). "The separation of powers and constitutionalism in Africa: the case of Botswana.", *Boston College Third World Law Journal*, 25(2):14-33.

Frahm, Ole. (2018). "Corruption in sub-Saharan Africa's established and simulated democracies: the cases of Ghana, Nigeria and South Sudan.", *Crime, Law and Social Change*, 70(2):257(18).

Freedom House. (2019). *Key Developments in 2019 - Botswana*. Tillgänglig:
<https://freedomhouse.org/country/botswana/freedom-world/2019> [2020-05-04]

Freedom House. (2018). *Key Developments in 2018 - South Sudan*. Tillgänglig:
<https://freedomhouse.org/country/south-sudan/freedom-world/2019> [2020-05-04]

George, Alexander L, Bennett, Andrew. (2005). *Case Studies and Theory Development in Social Science*. Massachusetts: Belfer Center for Science and International Affairs

Gerring, John. (2007). *Case study Research - Principles and Practices*. United Kingdom: Cambridge University Press

Hague, Rod; Harrop, Martin; McCormick, John. (2016). *Comparative Government and Politics - An Introduction*. 10:e upplagan. Hampshire: Palgrave

Harford, Tim; Klein, Micheal. (2005). *Aid and the resource curse*. World Bank Documents, Tillgänglig:
<http://documents.vsemirnyjbank.org/curated/ru/714171468765329160/pdf/328400PAPER0vp291Harford1Klein.pdf> [2020-05-08]

Human Rights Watch (2010). *Sudan: Government Repression Threatens Fair Elections - National and Southern Officials Should End Abusive Practices*. Tillgänglig:
<https://www.hrw.org/news/2010/03/21/sudan-government-repression-threatens-fair-elections>

Hyden, Göran. (1998). *Demokratisering i tredje världen*. 1:e upplagan. Lund: Studentlitteratur AB

Jotia, Agreement L. (2018). "The role of social media in freeing Botswana from state control of the media.", *Journal of Contemporary African Studies*, 36(2):264-278

Lewin, Michael. (2011). *Botswana's Success: Good Governance, Good Policies and Good luck*. World Bank Publications, Tillgänglig:
http://documents.worldbank.org/curated/en/304221468001788072/930107812_201408253094647/additional/634310PUB0Yes0061512B09780821387450.pdf [2020-03-28]

Limi, Atsushi, (2006). *Did Botswana Escape from the Resource Curse?*, IMF Working Paper 06138. Tillgänglig:

https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=910703 [2020-03-28]

Mogalakwe, Monageng. (2015). "An assessment of Botswana's electoral management body to deliver fair elections.", *Journal of Contemporary African Studies*, 33(1):105-120

Mogalakwe, Monageng; Nyamjoh, Francis. (2017). "Botswana at 50: democratic deficit, elite corruption and poverty in the midst of plenty.", *Journal of Contemporary African Studies*, 36(1):1-14.

Nationalencyklopedin. Meritokrati. I: *Nationalencyklopedin*. Tillgänglig:

<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/l%C3%A5ng/meritokrati> [2020-05-14]

Pedersen, Ascha; Bazilian, Morgan. (2014). "Considering the impact of oil politics on nation building in the Republic of South Sudan.", *The Extractive Industries and Society*, 1(2):163-175

Pinaud, Clemence. (2014). "South Sudan: Civil war, predation and the making of a military aristocracy.", *African Affairs*, 133(451):192-211.

Riak, Maker Mayek. (2013). "Reversing the Trend of Corruption in South Sudan: Is Rwanda a Suitable Model?.", *Journal of Developing Societies*, 29(4):487-501

Rosser, Andrew. (2006). *The political economy of the resource curse: a literature survey*, Institute of Development Studies - Working paper 268. Tillgänglig:

<https://opendocs.ids.ac.uk/opendocs/handle/20.500.12413/4061> [2020-05-08]

Sachs, Jeffrey; Warner, Andrew. (1995). *Natural Resource Abundance and Economic Growth*. NBER Working Paper 5398. Tillgänglig:

https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=225459 [2020-05-08]

Sebudubudu, David; Mooketsane, Keneilwe. (2016). "What Has Made Political Institutions in Botswana and Mauritius Tick?.", *Taiwan Journal of Democracy*, 12(1):145

Tiitmamer, Nhial. (2014). *South Sudan's Mining Policy and Resource Curse*, The Sudd Institute - Policy Brief

Tillgänglig: <https://www.suddinstitute.org/publications/show/south-sudan-s-mining-policy-and-resource-curse> [2020-05-01]

Transparency International. (2013). *Overview of corruption and anti corruption in South Sudan*.

Tillgänglig: <https://knowledgehub.transparency.org/helpdesk/overview-of-corruption-and-anti-corruption-in-south-sudan> [2020-05-04]

Transparency International (2014). *Overview of corruption and anti-corruption in Botswana*.

Tillgänglig:

https://www.transparency.org/files/content/corruptionqas/Country_Profile_Botswana_2014.pdf

[2020-05-14]

Transparency International. (2018). *How do you define corruption*. Tillgänglig:

<https://www.transparency.org/what-is-corruption#define> [2020-05-04]

Varraich, Aiysha. (2014). *Corruption: An Umbrella Concept*. Working Paper Series 2014:05.

Tillgänglig:

https://www.researchgate.net/publication/320475131_CORRUPTION_AN_UMBRELLA_CONCEPT_AIYSHA_VARRAICH [2020-05-01]